

Tot esperant 'Elektra'...

Crònica de la darrera representació de 'Le nozze di Figaro' al Liceu

Le Nozze di Figaro | Gran Teatre del Liceu / Antoni Bofill

Le Nozze di Figaro s'ha representat les darreres setmanes al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Oriol Pérez Treviño va anar a la representació del passat 20 de novembre de la coneguda òpera mozartiana i aquesta n'és la seva crònica.

Va ser l'erudit i intel·ligent crític madrileny José Luis Téllez qui va batejar *Le nozze di Figaro* com l'òpera més bella del món. La saviesa en la construcció dels personatges, en especial en aquells aspectes relacionats amb el binomi text/música, i el fet que sigui una òpera que pot ser llegida talment com el cant del cigne de l'Antic Règim i del despotisme il·lustrat són algunes de les realitats que fan que, dos-cents trenta anys després de la seva estrena al Burgtheater de Viena l'1 de maig de 1786, continuï sent una òpera atractiva i que encara diu coses a l'espectador.

Potser això és el que més explica el fet que la direcció artística del Gran Teatre del Liceu hagi tornat a insistir per aquest títol mozartian en la direcció escènica de **Lluís Pasqual** que ja havíem pogut veure al colosseu líric de la Rambla els anys 2008 i 2012. Un cop finalitzades les diferents representacions d'aquesta magnífica òpera bufa és un bon moment per analitzar el que ha pogut ser aquesta òpera en el conjunt de la temporada liceística.

La primera realitat que cal esmentar, així, ha estat l'encert de concebre aquest títol com una espècie de gimnàstica orquestral abans d'abordar el que, a priori, ha de ser un dels plats forts de la temporada: l'*Elektra* de **Richard Strauss** en la darrera producció signada per Patrice Chéreau, mort el 2013. Orquestralment, abordar **Strauss** és d'una dificultat extrema, i res millor que un treball previ de conjunció i afinació a través de **Mozart**. Més enllà dels resultats sonors assolits en

aquestes *Noces*, hem de reafirmar que l'elecció feta en el seu moment per **Josep Pons** com a director musical de l'**Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu** comença a donar alguns fruits destacables. I no pas, també cal dir-ho, perquè ens trobem amb uns resultats excelsos, sinó per una correcció i ajustaments estilístics que, perquè enganyar-nos, eren del tot impensables en l'orquestra del Liceu fa uns anys.

Sense ser **Pons** un especialista en la interpretació històricament informada, no és menys cert que ha sabut assolir uns equilibris i empastaments tímbrics realment meritoris. D'altra banda, abordar unes *Noces* és inserir-se en una de les màximes creacions en la història del gènere on la part teatral és fonamental per a la tensió i dinàmica de l'obra. Amb alguns alts i baixos i alguns moments de problemes de connexió entre l'escena i el fossat (si més no, en alguns moments de l'acte II en la funció del 20 de novembre a la qual nosaltres vam assistir), no és menys cert que hem pogut gaudir d'una representació més que correcta, amb alguns moments que bé haurém de recordar. En especial el concurs d'**Anett Fritsch** com a Comtessa. Si ja el desembre de 2013 vam gaudir de la seva presència en una versió en concert d'aquest títol mozartí al Palau de la Música sota la direcció de **René Jacobs** (on Fritsch va fer el personatge del patge Cherubino), ara n'hem gaudit amb una sensibilitat i gust extraordinaris com a esposa del Comte d'Almaviva.

Tampoc volem deixar de destacar el concurs de la soprano terrassenca **Elena Copons** (Susanna) i la mezzo gironina **Gemma Coma-Alabert** (Cherubino), que han demostrat com les nostres veus poden estar a un nivell alt i esplèndid, sense haver d'envejar altres eleccions que, massa sovint, realitza el Liceu. Si, en realitat, creiem i considerem que un teatre com el Liceu ha de constituir-se com una de les estructures d'estat de la hipotètica i somiada república catalana, bo seria que des d'ara mostrés un posicionament més decidit a favor de talents i veus com les esmentades, escollides tan sols per a dues funcions. La resta de solistes, amb resultats més o menys reeixits, van saber edificar l'arquitectura vocal posada al servei d'un entramat teatral que, tanmateix, troba la seva explicació en l'obra de Beaumarchais que va servir com a base per a l'extraordinari llibret de Da Ponte: *La jornada boja*.

En definitiva, un correcte *Le nozze di Figaro* que ha estat com un punt d'espera a l'arribada de l'*Elektra* que promet emocions fortes en una coproducció feta amb L'Scala, el Metropolitan, Aix-en-Provence, Unter den Linden i l'Òpera Nacional Finesa. Caldrà estar atents.